

[Poul Nilsson.]

Jeg på mit partis vegne udtryk for, at vi i princippet var enige med den højtærede minister for offentlige arbejder om, at det underskud på ca. 40 mill. kr., der kan forventes, må reduceres gennem de foreslåede takstforhøjelser, der er beregnet til samlet at give en merindtægt på ca. 40 mill. kr. Vi må i henhold til de oplysninger, udvalget modtog i samrådet med ministeren, regne med, at der som følge af pristalsreguleringen og helhedsløsningens virkninger bliver en merudgift for postvæsenet på ca. 15 mill. kr., hvilket bl. a. er fremhævet i den afgivne betænkning. Jeg tror, det er helt rigtigt, at vi erindrer os denne merudgift på 15 mill. kr., som det foreliggende lovforslag jo ikke har med i sine beregninger. Man kan vel sige, at lovforslaget hermed har fået en yderligere begrundelse, og jeg kan kun beklage, at heller ikke denne begrundelse har gjort noget indtryk på venstre og det konservative folkeparti, idet begge partier også i den her afgivne betænkning kun har meddelt, at de ikke kan stemme for lovforslaget.

Jeg ved, at man vil fremhæve, at de foreslåede takstforhøjelser vil få økonomiske virkninger, der bl. a. vil ramme den danske presse, tidsskrifter og ugeblade; men mon ikke det er rigtigt at minde om det forlig, der opnåedes, da vi sidst havde postloven til behandling? Man blev da enig om, at bladene måtte betale de udgifter, der er forbundet med postudbringningen af aviserne, ugebladene og tidsskrifterne, og jeg synes, at man, når man taler om den prisforhøjelse, der kommer til at ramme den danske presse, passende kunne prøve at foretage en sammenligning mellem de udgifter, som disse blade har, og dem, de blade, der ikke får distribueret gennem postvæsenet, men må låde deres blade udbringe ved bladbude, har. Vi, der bekæftiger os lidt med presse, ved, at denne udbringning er langt, langt dyrere. Man må betale en pris, der ligger langt over den, som postvæsenet beregner sig for sine ydelser.

I øvrigt må jeg måske også minde om, at der fra bladene, sidst vi drøftede disse forhold, blev udtalt ønske om, at bladene fik besked om eventuelle takstforhøjelser i god tid, således at man ved budgetlægningen kunne disponere med en vis sikkerhed. Det synspunkt, der dengang blev fremført,

gjorde afgjort indtryk på mig, fordi jeg syntes, det var rigtigt og berettiget, og jeg vil gerne sige, at dette ønske ved dette lovforslags fremsættelse er imødekommet fuldt ud, idet disse forhøjelser først får virkning fra 1. januar 1964. Det kunne da ske, at bladene selv i denne 9 måneders periode ved rationalisering kunne finde frem til besparelser, der kan opveje den foreslåede forhøjelse.

Det er faktisk fristende at sige noget om den rationalisering, som er i gang inden for postvæsenet, men jeg skal på nuværende tidspunkt helt holde mig herfra. Jeg må henholde mig til den tale, jeg holdt ved lovforslagets første behandling, hvori jeg netop rejste nogle af de rationaliseringsproblemer, som jeg mente, og som jeg stadig mener må komme ind i billedet, og jeg føler mig helt overbevist om, at distribueringen kan ske på en måde, der er lettere for vore postbude, og som vil være billigere for hele driften. De svar, vi i udvalget har modtaget om forholdene i andre lande, synes at være så opmuntrende, at vi vel også her i Danmark vil komme til at drage lære deraf.

Med disse bemærkninger skal jeg slutte, idet jeg må føje den bemærkning til, at forslaget til ændring i postloven med de deri indeholdte takstforhøjelser er så velbegrundet, at jeg på socialdemokratiets vegne kan anbefale lovforslaget til vedtagelse uændret.

Henry Christensen: Da mit partis ordfører, det ærede medlem hr. N. Chr. Christensen, er forhindret i at være til stede ved andenbehandlingen i dag, skal jeg gøre nogle enkelte bemærkninger på venstres vegne.

Det nytter formentlig ikke at gøre bemærkningerne særlig udtømmende, for vi befinder os efter alt at dømme i en politisk situation, hvor der tilsyneladende ikke mere er mulighed for nogen reel forhandling med den høje regering om sager af denne art. Ministeren forklarede os endda under den foregående sags behandling, at det jo var sådan, at flertallet var hjemme; man havde indkasseret, forstod jeg, den højtærede minister for Grønland, og det, den højtærede minister for Grønland derved gør — og det er vel den alvorligste kritik mod ministeren, en kritik, som jeg mener burde tages op til efterprøvelse ved en given